

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. F. F.**, zast. JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem, se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: J. Ch., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2016, č. j. 30 A 112/2013 - 116,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 9. 2013, sp. zn. S-JMK 91536/2013 OŽP/Mch, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 3. 7. 2013, č. j. MUBR 39976/2013, kterým bylo podle § 5 odst. 4 a 5 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), osobě zúčastněné na řízení povoleno záměrné rozšíření geograficky nepůvodního druhu rostlin, spočívající v pěstování tzv. japonského topolu (*Populus nigra x Populus maximowiczii*) - klon J 105 na pozemcích parc. č. PK 2745/24 a PK 2745/22 v k. ú. Rakvice, přičemž dřeviny budou pěstovány za účelem produkce palivového dřeva, a to za stanovených podmínek.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že posuzovaná žádost na výsadbu japonského topolu spočívá v záměrném šíření geograficky nepůvodního křížence do krajiny ve smyslu § 5 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném ke dni 27. 9. 2013, a proto je nezbytné posoudit související rizika podle § 5 odst. 5 naposledy uvedeného zákona. Žalovaný se ztotožnil s Městským úřadem Břeclav, že osoba zúčastněná na řízení požádala o povolení pro výsadbu rostlinolékařsky ověřených klonů japonského topolu. Žalovaný doplnil, že japonský topol je nejčastěji používaným klonem a podle výsledků prováděných výzkumů jsou s jeho výsadbou spojená minimální rizika. Městský úřad Břeclav si vyžádal k otázce rizik spojených s výsadbou topolu japonského stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny, které následně využil při stanovení podmínek pěstování. Žalovaný uvedl, že požadovaná doba obmýtí v intervalu 5 let zamezí kvetení stromů a tím i jejich samovolnému šíření do krajiny. Topol černý, s nímž by teoreticky opylení přicházelo do úvahy, se v doletové vzdálenosti výsadby nevyskytuje. Nadto byly vysázeny jen samičí klony, proto by ke zplaňování docházelo jen minimálně v okolí výsadby dřevin. Hybridizace, případně následné samovolné šíření kříženců vzhledem k intenzivnímu obdělávání okolních pozemků či jejich zalesnění, nepřipadá podle žalovaného v úvahu. Žalovaný podotkl, že dodržování správných technologických postupů sníží případná rizika na minimum, a proto záměr shledal jako přípustný. Následně doplnil, že posuzovaný záměr nemá důsledky pro hodnoty chráněné v rámci významného krajinného prvku a nemůže změnit krajinný ráz. Dále poukázal na to, že územní plán není závazným dokumentem pro posuzování záměrů na úseku ochrany přírody a krajiny a není tedy nutné zkoumat soulad posuzovaného záměru s ním. Podle žalovaného je však vymezení zóny 4L provedeno jen v části textové a není proto závazné. Navíc regulační opatření zde uvedená nemají oporu v obecně závazné vyhlášce. Samotné vymezení ochranného režimu nemá oporu v zákonné úpravě a nemůže obsahovat úpravu otázek obsažených v zákoně o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný uzavřel, že na zákonnost rozhodnutí nemá vliv vydání meritorního rozhodnutí po uplynutí lhůty, kterou žalovaný stanovil Městskému úřadu Břeclav v opatření proti nečinnosti.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 1. 2016, č. j. 30 A 112/2013 - 116, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl. Nepřisvědčil žalobci, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s námitkou nemožnosti vydat rozhodnutí o povolení výsadby japonských topolů ex post. Tuto námitku vypořádal Městský úřad v Břeclavi v rozhodnutí prvního stupně a žalovaný na něj při vypořádávání této otázky v přezkoumávaném rozhodnutí navázal, když v postupu Městského úřadu v Břeclavi neshledal pochybení. Krajský soud považoval uvedený postup správních orgánů za zákonný.

Krajský soud dále konstatoval, že první rozhodnutí Městského úřadu v Břeclavi ze dne 13. 8. 2012, č. j. 54222/2012, bylo zrušeno pro absenci vymezení ustanovení zákona, podle nichž bylo rozhodováno. Tyto nedostatky Městský úřad v Břeclavi v rozhodnutí ze dne 3. 7. 2013, č. j. MUBR 39976/2013, odstranil. Přestože i v naposledy uvedeném rozhodnutí chybí ustanovení zákona, podle nichž bylo rozhodováno, nezpůsobila tato vada podle krajského soudu nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Krajský soud uvedl, že ze znění § 5 odst. 4 a 5 zákona o ochraně přírody a krajiny nevyplývá jednoznačně možnost, ale zároveň ani nemožnost dodatečného povolení záměru. Odmítnutí dodatečného povolení by však podle krajského soudu nemělo racionální zdůvodnění. Vyjádření žalovaného v této otázce s odkazem na principy dobré správy shledal krajský soud příléhavým a ztotožnil se s ním. Účel povolování (vyloučení

pokračování

negativních vlivů na přírodu a krajinu) byl naplněn, a proto by bylo nevhodné záměr dodatečně nepovolit. Krajský soud odlišil projednávaný případ od dodatečného povolování staveb, které má zvláštní úpravu, neboť ta byla zavedena z důvodu velké četnosti dodatečného povolování u staveb.

Krajský soud konstatoval, že zákaz šíření geograficky nepůvodních druhů je vymezen v textové části územní plánu obce Rakvice a ve vyhlášce č. 1/2001 obce Rakvice se o něm nehovoří. Za stěžejní krajský soud považoval posoudit, zda lze zákaz šíření geograficky nepůvodních druhů považovat za limit využití území a případně, zda se jedná o limit závazný i pro orgány ochrany přírody a krajiny. Krajský soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 - 116, ze kterého dovodil závaznost limitů využití území. Území obce spadá do zóny 4L, na kterou se vztahuje běžná zákonná ochrana. Podle krajského soudu „[s]tanovení jednotlivých zákazů uvedených jako regulační opatření mj. u zóny 4L (celé území obce) bylo zamýšleno toliko jako provádění územního plánu obce s obecnou zákonnou ochranou životního prostředí, aniž by tuto ochranu posilovalo. Jestliže mají tato regulační opatření odpovídat pouze obecné zákonné ochraně, nemůže zákaz rozšiřování nepůvodních druhů, jako jedno z těchto regulačních opatření, znamenat silnější ochranu přírody a původních druhů nad rámec zákona o ochraně přírody a krajiny, konkrétně pak § 5 odst. 4 tohoto zákona a v důsledku tak představovat limit využití území zcela zakazující jakékoliv záměrné rozšiřování nepůvodních druhů. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani čl. 9 vyhlášky č. 1/2001 upravující limity využití území, jenž ve svém závěru zcela obecně stanoví, že je potřeba respektovat i limity uvedené v textové části územního plánu, vyplývající ze zákona o ochraně životního prostředí a dalších zvláštních předpisů. Uvedený „příkaz“ je natolik obecný, že jeho aplikaci lze vyloučit v případě, že vymezení regulačních zón výslovně stanoví, že se u 4. zóny jedná pouze o běžnou zákonnou ochranu krajiny.“ Krajský soud návazal s tím, že zákaz rozšiřování nepůvodních druhů uvedený v územním plánu neznámá silnější ochranu než stanoví zákon o ochraně přírody a krajiny a nepředstavuje tak limit využití území spočívající v zákazu jakéhokoliv rozšiřování nepůvodních druhů, jak namítal žalobce. Nadto podle krajského soudu charakter zákazu rozšiřování nepůvodních druhů neodpovídá pojetí limitů využití území. Každý nový prvek v území nelze chápat automaticky jako změnu jeho využití. Krajský soud tak dospěl k závěru, že stanovení zákazu šíření nepůvodních druhů není limitem území.

Krajský soud následně uvedl, že případná potřeba územního rozhodnutí o změně využití území je irelevantní ve vztahu k vydání povolení podle § 5 odst. 4 a 5 zákona o ochraně přírody a krajiny. Z hlediska ochrany přírody a krajiny není podstatné, zda budou nepůvodní druhy rozšiřovány na pozemku označeném jako orná půda nebo trvalý travní porost.

Krajský soud konstatoval, že „[...] rozhodnutí o změně druhu pozemku je vždy vázáno na požadavky katastrálního zákona (v projednávaném případě starého katastrálního zákona) a jeho prováděcí vyhlášky, což znamená, že faktický stav (změnu) v území je potřeba podřadit pod kategorie stanovené v katastrálních předpisech. Katastrální vyhláška přitom v části 2. upravující způsoby využití pozemků stanovovala pod kódem 3 i způsob využití pozemku jako plantáž dřevin (vč. plantáže energetických dřevin) s tím, že takové využití je přípustné na druhu pozemku orná půda, ovocný sad, trvalý travní porost, lesní pozemek a ostatní plocha. Jestliže tedy byla plantáž energetických dřevin zřízena na druhu pozemku orná půda, nebyla

vyžadována změna druhu pozemku, neboť na tomto druhu pozemku je plantáž energetických dřevin přípustná.“

Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že vydání povolení o šíření nepůvodních druhů až ex post je nebezpečný precedens. Stěžovatel poukázal, že s námitkou nemožnosti vydat povolení ex post se vypořádal toliko Městský úřad Břeclav v původním rozhodnutí ze dne 13. 8. 2012, č. j. 54222/2012, přičemž se závěry uvedenými v tomto rozhodnutí stěžovatel nesouhlasí. Protože následně tuto námitku správní orgány již nevypořádaly, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná. Úvahu krajského soudu, že námitka byla vypořádána v rozhodnutí Městského úřadu v Břeclavi ze dne 3. 7. 2013, č. j. MUBR 39976/2013, stěžovatel odmítl, neboť zmíněné rozhodnutí vypořádává argumenty vztahující se k jiným otázkám spojeným s výsadbou japonských topolů. Jelikož námitku nepřezkoumatelnosti krajský soud sám vyhodnotil nesprávně, je v důsledku uvedeného nepřezkoumatelné i jeho rozhodnutí.

Stěžovatel v řízení před krajským soudem navrhl provést důkazy, které by prokázaly, že podmínky povolení uděleného osobě zúčastněné na řízení nejsou dodržovány a dochází k šíření rostlin do okolí. Krajský soud však nesprávně tyto důkazy nepřijal s tím, že přezkoumává zákonnost rozhodnutí v době jeho vydání. Stěžovatel odmítl formalistický postup správních orgánů, které umožnily vydání rozhodnutí o povolení až v době, kdy již byl japonské topoly několik let vysázeny. Správní orgány tak nesprávně legalizovaly protiprávně vzniklý stav. Stěžovatel odmítl výklad ustanovení § 5 odst. 4 a 5 zákona o ochraně přírody a krajiny, který by umožnil dodatečné povolení záměrů, neboť povolovací proces musí realizaci záměru předcházet. Odkaz krajského soudu na § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni 27. 9. 2013, s tím, že zákonodárce zvolil speciální úpravu dodatečného povolování staveb pro jejich větší četnost, čímž zároveň nevyloučil dodatečné povolení v jiných řízeních, neobstojí. Postup žalovaného totiž může založit legitimní očekávání i dalším osobám, které by nejprve realizovaly výsadbu a teprve následně žádaly o povolení. V tomto směru neobstojí ani odkazy žalovaného na principy dobré správy, neboť ty nelze povyšovat nad zákonný text. Stěžovatel zdůraznil, že povolovací režim má zaručit předchozí kontrolu záměru a výjimky musí být stanoveny výslovně v zákoně. Tento právní názor podporuje i závěr Krajského soudu v Ostravě uvedený v rozsudku ze dne 22. 5. 2003, č. j. 22 Ca 121/2002 - 32. Stěžovatel zdůraznil, že zákaz vnášení geograficky nepůvodních druhů v uvedený v územním plánu obce Rakvice je obecný regulativ způsobu využití území, tedy je limitem využití a je vymezen závazně. V této souvislosti stěžovatel podepřel své tvrzení odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 - 116. Podle stěžovatele je nezbytné zákaz šíření geograficky nepůvodních druhů považovat za součást závazné části územního plánu. Územní plán vymezuje limity právě proto, aby nedošlo k zásahům do přírody v neúnosné míře. Podle stěžovatele není vyloučeno, aby za změnu využití území bylo považováno i šíření geograficky nepůvodních druhů rostlin a živočichů do krajiny.

Stěžovatel odmítl úzký výklad pojmu změna území, jak jej učinil krajský soud. Tento pojem je nezbytné chápat jako jakoukoliv změnu v území, což uvádí i odborná literatura. Vždy je potřebné zkoumat, zda byly naplněny podmínky § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. V projednávané věci ke změně v území došlo, neboť byl fakticky změněn druh pozemku, jelikož činnost zde prováděná se svými důsledky shoduje se

pokračování

zřízením lesa, vinice, parku či sadu. V důsledku uvedeného je rozhodnutí v rozporu s územním plánem.

Stěžovatel proto navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě. Dále podotkl, že námitky stěžovatele o nemožnosti vydat povolení k vysázení japonských topolů ex post vychází ze sporu mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení v rovině soukromoprávních vztahů jakožto vlastníků sousedících pozemků. Žalovaný zdůraznil, že soukromoprávní zájmy vlastníků nemohl posoudit. V řízení o výsadbě japonských topolů totiž primárně hodnotil rizika spojená s výsadbou z hlediska ochrany přírody a krajiny s tím, že výsadbu povolil. Žalovaný vyloučil, že by povolení mohlo zasáhnout do veřejných subjektivních práv stěžovatele, přičemž zdůraznil, že účel řízení byl naplněn, přestože výsadba proběhla před vydáním povolení. Podle žalovaného zvolený postup odpovídal principu dobré správy a principu veřejné správy jako služby. Žalovaný poznamenal, že výsadba japonských topolu není v rozporu s územním plánem obce Rakvice, neboť zákaz šíření nepůvodních rostlin uvedený v územním plánu obec Rakvice nepovažuje za limit využití území. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 3. 7. 2013, č. j. MUBR 39976/2013, které vypořádání otázky přípustnosti vydání povolení ex post obsahuje. Žalovaný velmi stručně, avšak v přezkoumatelném rozsahu uvedl, že se vypořádáním námitky ztotožňuje, respektive že neshledal v postupu Městského úřadu v Břeclavi pochybení. Nejvyšší správní soud považuje za přípustné, aby odvolací správní orgán námitku vypořádal s odkazem na rozhodnutí orgánu prvního stupně, pokud ten se námitkou zabýval a odvolací orgán se s jeho hodnocením ztotožňuje. Námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

K námitce stěžovatele, že správní orgány nebyly oprávněny vydat rozhodnutí o povolení výsadby japonských topolů ex post, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Ustanovení § 5 odst. 4 a 5 zákona o ochraně přírody a krajiny výslovně neupravuje, zda správní orgány mohou vydat rozhodnutí o povolení ex post či nikoliv. Proto se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda byl postupem správních orgánů naplněn hlavní účel povolovacího procesu tedy, jestli byly dostatečně posouzeny otázky související s ochranou přírody a krajiny za současné ochrany práv dotčených osob. Podle Nejvyššího správního soudu byly ve správním řízení tyto otázky řádně posouzeny a žádný ze zákonem

chráněných zájmů nebyl ohrožen. Správní orgány stanovily konkrétní a logické podmínky pro výsadbu a následnou péči o japonské topoly, z nichž vyplývá, že otázky ochrany přírody byly vhodně posouzeny s ohledem na podklady obsažené ve spise. Pokud by byla za této situace osoba zúčastněná na řízení nejprve povinna odstranit porost japonských topolů, následně znova zažádat o povolení s tím, že by ji byly uloženy obdobné podmínky pro výsadbu, považoval by Nejvyšší správní soud takový postup správních orgánů za příliš formalistický a v rozporu se zásadou proporcionality. Nejvyšší správní soud uvádí, že v projednávaném případě byl zajištěn účel řízení, neboť zvolený postup chránil jak veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny, tak i zájmy osoby zúčastněné na řízení a stěžovatele, jehož námitky byly v průběhu řízení zákonně a přezkoumatelně vypořádány. Nadto Nejvyšší správní soud připomíná, že správní orgány uložily osobě zúčastněné na řízení některé podmínky výsadby odlišně od jejího návrhu a správní řízení tedy nebylo pouhou formalitou, jak namítal stěžovatel.

Nejvyšší správní soud podotýká, že samotná možnost vydání povolení k výsadbě ex post nevede k tomu, že budou případné další osoby oprávněny učinit svou výsadbu bez povolení, aniž by se vystavily riziku sankce. Stěžovatel přehlíží, že osoba zúčastněná na řízení byla ohledně svého záměru výsadby již od počátku v dobré víře. Městský úřad v Břeclavi jí totiž připsal ze dne 7. 10. 2010, č. j. MUBR 65068/2010, sdělil, že výsadbě nic nebrání a že může záměr uskutečnit. Tímto postupem Městský úřad v Břeclavi založil dobrou víru osoby zúčastněné na řízení, že postupuje v souladu se zákonem. Pokud by Městský úřad v Břeclavi trval na odstranění porostu a teprve následně vydal rozhodnutí o povolení, jak žádal stěžovatel, zasáhl by do práv osoby zúčastněné na řízení neúměrně a v rozporu s účelem řízení. Právě vydání přípisu podle Nejvyššího správního soudu projednávaný případ odlišuje od případů, na které poukazuje stěžovatel. Pokud by záměr učinil žadatel, aniž by došlo k vydání tohoto přípisu, vystavil by se v takovém případě rizikům sankce za porušení právní povinnosti realizovat svůj záměr na základě povolení. Avšak ani takový postup by v případě následného podání žádosti automaticky neznamenal nemožnost vydání povolení ex post, avšak za realizaci záměru bez povolení by žadateli hrozila sankce. Je tedy mylná námitka stěžovatele, že postup správních orgánů do budoucna legalizuje jakékoliv případné další výsadby nepůvodních druhů bez předchozího povolení, aniž by osobám, které ji provedou, hrozila sankce. Nejvyšší správní soud doplňuje, že samotná existence § 129 odst. 2 stavebního zákona sama o sobě neznámá, že by zákonodárce vyloučil možnost dodatečného povolení výsadby nepůvodních druhů. Speciální úpravu dodatečného povolení stavby zákonodárce zvolil pro její vyšší četnost a související řízení o odstranění stavby. Jistě tím však nezamýšlel vyloučit dodatečné povolení záměrů podle jiných právních předpisů. Vydání povolení ve smyslu § 5 odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny ex post je tak přípustné.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda lze zákaz rozšiřování nepůvodních druhů uvedený v textové části územního plánu obce Rakvice považovat za limit využití území. Jak správně konstatoval již krajský soud, stanovení jednotlivých zákazů uvedených jako regulační opatření v rámci územního plánu bylo konkrétně zamýšleno jako provázání územního plánu obce s obecnou zákonnou ochranou životního prostředí, aniž by jakkoliv ochranu přírody posilovalo. Tím pádem nemůže zákaz rozšiřování nepůvodních druhů uvedený v územním plánu znamenat silnější ochranu nad rámec zákona o ochraně přírody a krajiny a ve svém důsledku znamenat limit využití území, který by zamezoval jakémukoliv záměrnému rozšiřování nepůvodních druhů.

pokračování

Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že charakter zákazu rozšiřování nepůvodních druhů uvedený v územním plánu neodpovídá pojetí limitů ve smyslu § 139a odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni 18. 5. 2001 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), ani ve smyslu § 26 odst. 1 stavebního zákona. Zmíněný zákaz nemůže proto být obecně závazným regulativem území. Nejvyšší správní soud pak ve shodě s krajským soudem nepovažuje rozhodování o povolení šíření nepůvodních druhů za rozhodování o změně území a vydání územního rozhodnutí při posuzování záměru ve smyslu § 5 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny tak nebylo potřebné.

Nejvyšší správní soud dále nesouhlasí se stěžovatelem, že realizací záměru osoby zúčastněné na řízení došlo ke změně druhu pozemku. Již krajský soud správně upozornil, že vyhláška č. 26/2007 Sb. umožňuje zřízení plantáže energetických dřevin na pozemcích označených jako orná půda, a že rozhodnutí o změně druhu pozemku tudíž nebylo v projednávané věci nezbytné.

Jelikož kasační námitky kopírují námitky obsažené již v žalobě a Nejvyšší správní soud se ztotožnil s jejich obsáhlým a detailním vypořádáním provedeným krajským soudem, odkazuje Nejvyšší správní soud v dalším na základě zásady procesní ekonomie rovněž na obsah odůvodnění napadeného rozsudku.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 120 a § 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu